

Наукові перспективи
Видавнича група

В своїй хаті
своя й правда.
І сила, і воля.

Т. Шевченко

НАУКОВІ ПЕРСПЕКТИВИ

СЕРІЯ: "ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ", СЕРІЯ: "ПРАВО", СЕРІЯ: "ЕКОНОМІКА",
СЕРІЯ: "ПЕДАГОГІКА", СЕРІЯ: "ПСИХОЛОГІЯ", СЕРІЯ: "МЕДИЦИНА"

*Підготовлено у співпраці з
Українською школою
архетипіки*

Випуск 6(24)

2022

*Громадська наукова організація «Всеукраїнська Асамблея
докторів наук з державного управління»*

Громадська організація «Асоціація науковців України»

у рамках роботи Видавничої групи «Наукові перспективи»

Наукові перспективи

*(Серія «Державне управління», Серія «Право», Серія «Економіка»,
Серія «Медицина», Серія «Педагогіка», Серія «Психологія»)*

Випуск № 6(24) 2022

Київ – 2022

*Public Scientific Organization "Ukrainian Assembly
of Doctors of Sciences in Public Administration"*

Public Organization "Association of Scientists of Ukraine"

within the work of the Publishing Group "Scientific Perspectives"

Scientific Perspectives

*(Series "Public Administration", Series "Law", Series "Economics",
Series "Medicine", Series "Pedagogy", Series "Psychology")*

Issue № 6(24) 2022

Kiev – 2022

ISSN (print) 2708-7530

DOI: [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2022-6\(24\)](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2022-6(24))

Наукові перспективи: журнал. 2022. № 6(24) 2022. С.624

Згідно наказу Міністерства освіти і науки України від 24.09.2020 р. № 1188 журналу присвоєно категорію "Б" із галузей науки: державне управління, право та економіка. Згідно наказу Міністерства освіти і науки України від 27.09.2021 № 1017 журналу присвоєно категорію "Б" із психології

Рекомендовано до друку Президією громадської наукової організації «Всеукраїнська Асамблея докторів наук з державного управління» (Рішення від 27.06.2022, № 7/6-22)

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія КВ № 24436-14376Р від 09.06.2020 р.

Журнал видається за активної підтримки Інституту філософії та соціології Національної Академії Наук Азербайджану (Баку, Азербайджан) та КНП "Клінічна лікарня №15 Подільського району м. Києва"

Журнал заснований з метою розвитку вітчизняного наукового потенціалу та реалізації кращих традицій науки в Україні та за кордоном. Журнал висвітлює історію, теорію, механізми формування та функціонування, а, також, інноваційні питання розвитку державного управління, права, економіки, психології, педагогіки та медицини. Видання розраховано на дослідників, викладачів вищих навчальних закладів, аспірантів, магістрів, фахівців-практиків.

Наукове видання включено до міжнародної наукометричної бази Index Copernicus (IC), міжнародної пошукової системи Google Scholar та до міжнародної наукометричної бази даних Research Bible.

Головний редактор:

Жукова Ірина Віталіївна кандидат наук з державного управління, доцент, Проректор з наукової роботи ПВНЗ Університет Новітніх Технологій, директор Видавничої групи «Наукові перспективи», м. Київ, Україна

Заступники Головного редактора:

Дацій Олександр Іванович — доктор економічних наук, професор, Заслужений працівник освіти України, завідувач кафедри фінансів, банківської та страхової справи Міжрегіональної Академії управління персоналом (Київ, Україна);

Макаренко Олександр Миколайович — доктор медичних наук, професор, академік Міжнародної академії освіти та науки, професор кафедри загально медичних дисциплін Міжрегіональної Академії управління персоналом (Київ, Україна);

Непомнящий Олександр Михайлович — доктор наук з державного управління, професор, академік Академії будівництва України, професор кафедри публічного адміністрування Міжрегіональної Академії управління персоналом (Київ, Україна);

Помиткіна Любов Віталіївна — доктор психологічних наук, професор, завідувач кафедри авіаційної психології Національного авіаційного університету (Київ, Україна);

Сіданіч Ірина Леонідівна — доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри педагогіки, адміністрування і спеціальної освіти Навчально-наукового інституту менеджменту та психології ДЗВО «Університет менеджменту освіти» (Київ, Україна);

Федоренко Владислав Леонідович — доктор юридичних наук, професор, DrHb - доктор хабілітований наук правничих (Польська академія наук), Заслужений юрист України, директор Науково-дослідного центру судової експертизи з питань інтелектуальної власності Міністерства юстиції України (Київ, Україна).

Редакційна колегія:

Арошидзе Паата — доктор економічних наук, професор, Асоційований професор Держаного університету імені Шота Руставелі (Грузія);

ISSN (print) 2708-7530

Наукові перспективи № 6(24) 2022

ЗМІСТ

<http://perspectives.pp.ua/index.php/np/>

E-mail: naukovi.perspectuvu@ukr.net

СЕРІЯ «Державне управління»

Нарлюков Ю.В. ARCHETYPAL ASPECTS OF SCENARIO APPLICATION IN PUBLIC ADMINISTRATION	16
Вішка І.С. АУДИТ ЗЕМЛІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД У ДОВОЄННИЙ ТА ВОЄННИЙ ПЕРІОДИ, КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗМІНИ	28
Воробйов О.В. ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО СИСТЕМАТИЗАЦІЇ ПРОБЛЕМ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ	42
Голованова Н.В. ІНФОРМАЦІЙНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ В УМОВАХ ВІЙНИ (АРХЕТИПНИЙ ПІДХІД)	57
Данилович-Кропивницька М.Л., Джурик Ю.А. ІНДУСТРІАЛЬНІ ПАРКИ В УКРАЇНІ: НОВИЙ ЕТАП РОЗВИТКУ	71
Дутчак О.І., Шикеринець В.В., Орлова В.В. МАСОВІ КОМУНІКАЦІЇ В СИСТЕМІ PR-МЕНЕДЖМЕНТУ ПІДПРИЄМСТВ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО СЕРВІСУ	82
Гльєнко О.В., Пасик-Косарева Н.О. ЦИФРОВІЗАЦІЯ ЧИ ЦИФРОВА ТРАНСФОРМАЦІЯ, ЯК ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНА ПЛАТФОРМА РОЗВИТКУ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ	92
Кириченко Г.В. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ	103
Кононенко І.А. СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ «ЕКОЛОГІЧНА КУЛЬТУРА» ТА «КУЛЬТУРНА ЕКОЛОГІЯ»	115

ISSN (print) 2708-7530

Наукові перспективи № 6(24) 2022

СЕРІЯ «Педагогіка»

- Chepurna M.V., Dernova T.A., Kolesnyk D.M., Korieshkova S.P., Riabtseva I.A.** 456
FORMATION OF STUDENTS' COMMUNICATIVE COMPETENCE IN THE PROCESS OF LEARNING FOREIGN LANGUAGES IN THE CONTEXT OF HUMANIZATION OF EDUCATION
- Kazachiner O.S., Boychuk Yu.D.** 466
STRUCTURAL-FUNCTIONAL MODEL OF A TEACHER-DEFECTOLOGIST'S PROFESSIONAL COMPETENCE FORMING IN CONDITIONS OF POSTGRADUATE EDUCATION
- Загородня А.А.** 478
СТАНОВЛЕННЯ СОЦІАЛЬНО-АНТРОПОЛОГІЧНИХ ІДЕЙ В УКРАЇНСЬКІЙ ФІЛОСОФІЇ ОСВІТИ І ВИХОВАННЯ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХІХ СТОЛІТТЯ
- Кондрацька Л.А., Кравчина Т.В.** 486
МЕТОДОЛОГІЧНІ ПЕРСПЕКТИВИ МИРОТВОРЧОЇ ОСВІТИ
- Рембач О.О.** 499
ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ТУРИСТИЧНОЇ ГАЛУЗІ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ
- Скрипник Т.В., Мартинчук О.В., Супрун Г.В., Криваковська Р.В.** 514
ОСОБЛИВОСТІ ПАРТНЕРСТВА МІЖ ФАХІВЦЯМИ ЗАКЛАДУ ОСВІТИ ТА БАТЬКАМИ ДИТИНИ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНІМИ ПОТРЕБАМИ
- Шевченко С.М.** 528
ПРОСВІТНИЦЬКІ ІДЕЇ М.П. КУЛІША

СЕРІЯ «Психологія»

- Бочелюк В.Й., Панов М.С., Спицька Л.В.** 545
ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ТА МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ ПСИХОСОМАТИКИ

УДК 327.364:37.091.3

[https://doi.org/10.52058/2708-7530-2022-6\(24\)-486-498](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2022-6(24)-486-498)

Кондрацька Людмила Анатоліївна доктор педагогічних наук, професор, кафедра мистецтвознавства та методики музичного мистецтва, Тернопільський національний педагогічний університет імені В. Гнатюка, вул. Винниченка, 10, м. Тернопіль, 46000, тел.: (035) 53-76-11, <https://orcid.org/0000-0002-2885-138X>

Кравчина Тетяна Володимирівна кандидат психологічних наук, доцент, кафедра іноземних мов, Хмельницький національний університет, вул.Інститутська, 11, м. Хмельницький, 29006, тел.: (035) 53-76-11, <https://orcid.org/0000-0001-8407-6667>

МЕТОДОЛОГІЧНІ ПЕРСПЕКТИВИ МИРОТВОРЧОЇ ОСВІТИ

Анотація. Метою даної статті є обґрунтування педагогічної моделі реалізації сотеріологічної концепції миротворчої освіти як чинника розбудови культури миру заради осмислення цінності того, що слугує утвердженню богоподібної гідності людини і благу ближнього во славу Творця. Сутність пропонованої моделі становить методологія перформативної дидактики *як майстерні душі*. Її провідною ідеєю є метафоризація християнської семасіології миру як благочестивого одкровення, а основою постає коннективна теорія інтерпретації особою своєї миротворчої місії *як ментального вчинку*. У статті представлена епістемна карта самоорганізації перформером-миротворцем сотеріологічних компетенцій, в основу телеології якої закладено алгоритм апперцепції: коли *освіта миру стає справою* не просто професійного успіху, а *особистої совісті*. Напрямок і конкретний довготривалий план такої перформативної діяльності визначає стратегія креативної кластеризації майбутніх миротворчих сценаріїв як "шляху серця".

В онтогенезі традиції перформансу, зорієнтованого на благочестивий сценарій любові до ближнього, міцно укорінилася імпровізаційна природа. Тому регулюючу функцію в імплементації означеної стратегії виконують епігенетично зумовлені чинники активізації ментальних ресурсів освітоздобувача-перформера: технологія перформативної імпровізації (методи аурального моделювання, сотеріологічного іміджування і смислової метафоризації прогнозованого майбутнього, медіаеленктики, -еристики і -еротематики) і контекстний підхід до перформансу.

Багаторічний викладацький досвід на факультеті мистецтв доводить, що ефективність реалізації запропонованої педагогічної моделі забезпечує створення спеціального івент-майданчика в арт-лабораторії. Такий спосіб прилучення сучасного освітоздобувача до крос-культурного діалогу концепцій миру і воздаяння спонукає пробудження в ньому почуття відповідальності на рівні епігенетичного правила.

Ключові слова: миротворча освіта, сотеріологічна концепція, коннективна теорія, перформативна імпровізація, стратегія креативної кластеризації.

Kondratska Liudmyla Anatoliivna Doctor of Pedagogical Sciences, Professor, Department of Musicology and Methodology of Music Arts, Ternopil Volodymyr Hnatiuk National Pedagogical University, Vinnichenka St.,10, 46000, tel.: (035) 53-76-11, <https://orcid.org/0000-0002-2885-138X>

Kravchyna Tetiana Volodymyrivna PhD in Psychology, Associate Professor of Foreign Languages, Khmelnytsky National University, Institut St.,11, tel. : (035) 53-76-11, <https://orcid.org/0000-0001-8407-6667>

METHODOLOGICAL PROSPECTS OF PEACEKEEPING EDUCATION

Abstract. The purpose of this article is to substantiate a pedagogical model of realization of the soteriological concept of peace education as a factor in building a culture of peace for the sake comprehension the value of what serves as confirmation of God-like dignity of a person and the general weal for the glory of the Creator. The essence of the proposed pedagogical model is the concept of of performative didactics as a workroom of soul. Its leading idea is metaphorization of the Christian semasiology of the concepts of "war", "peace", "peacemaker" as emotional revelation. That is, the basis of the proposed model appears the connectivism theory of metaphorical interpretation for the sake of deeper self-reflection and self-organization by a educator of his peacekeeping mission as a mental act. The article presents an epistemic map of soteriological competencies of a peacemaker performer. The basis of their teleological organization is the algorithm of apperception: when peace education becomes a matter not just of professional success, but of personal conscience.

The direction and concrete long-range plan of such performative activity is determined by the strategy of creative clustering. It involves playing out of future peacekeeping scenarios of the value-based choice as the "the path of the heart".

Improvisational nature is firmly rooted in the ontogenesis of the tradition of performance, focused on a pious scenario of love of neighbor.

So, the regulatory function in implementation of the mentioned strategy performs the methodology of pedagogical and metaphorical creativity. The technology of performative improvisation and the contextual approach to the game are epigenetically determined factors in activating the mental resources of the educator-performer. Inclusion of the modern educator in the cross-cultural dialogue of the concepts of peace and retribution encourages the awakening of his feelings a sense of responsibility at the level of the epigenetic rule.

Keywords: education in the spirit of peace, soteriological concept, connective theory, performative improvisation, creative clustering strategy.

Постановка проблеми. Методологічний плюралізм дискусій навколо суперечливих підходів до проблеми культури миру, ініційований Міжнародним Конгресом ЮНЕСКО «Світ в умах людей» (Ямусукро, 1989 р.), а згодом Глобальною резолюцією про створення інфраструктур на підтримку культури миру (2018 р.), зумовив кардинальне переосмислення імічного аспекту крос-культурного діалогу в науці та публіцистиці XXI століття. У ньому взяли участь представники усіх груп постмодерністської теорії культури миру – «екологічної, космологічної, стратегічної і ентропійної» [1, с. 357-361]. Їх публікації рясніють аргументами і коментарями щодо проблематики:

- типологізації війни («міждержавна, наддержавна, субдержавна») і миру («рівновага, гегемонія, імперія») – за критеріями добра і зла [2, с. 190–231];
- нової аксіології культури миру як «модусу вівенді у практичному вигляді» [3, с. 27];
- «норми–аномалії» у процесі культурної еволюції людства [4, с. 280–283];
- нової революції за утвердження трансгуманної системи владних стосунків між суб'єктами культури як «громадянами єдиного глобалізованого села» [5, с. 75–78];
- афірмації трансгуманних цінностей «мирними» мас-медіа [6, с. 9 – 29].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. На підставі запропонованих дослідниками концептосфер культури миру можна дійти висновку, що всі вони так чи інакше виходять із визначення цього поняття у Першій статті згаданої Декларації ЮНЕСКО: «Культура миру – це безліч цінностей, позицій, традицій, моделей поведінки та способів життя, в основі яких лежить повага до життя, припинення насильства та практика ненасильства, що досягається за допомогою освіти, діалогу та кооперації» [7]. Йдеться про глибоку повагу до прав людини, визнання принципу суверенітету, територіальної цілісності та політики національної незалежності країн; обов'язкове мирне вирішення конфліктів; рівновагу між потребами розвитку та потребами навколишнього

середовища; вірність ідеям свободи, права, демократії, толерантності, солідарності, співпраці, плюралізму, діалогу та розуміння на всіх рівнях суспільства та у міжнародних справах.

Смислові значення розглядуваного поняття визначаються двома концепціями. Перша передбачає заперечення війни, расизму, геноциду, насильства, поневолення, причому у боротьбі за мир пропонується використання різних політичних, військових, інформативних засобів. Тобто світ, згідно з цією концепцією, — безконфліктна коєзистенція, відсутність деструктивних конфліктів, пацифізм та формування образу так званого миротворця (солдата зі зброєю, який виступає проти будь-яких конфліктів, але в ім'я свободи і демократії змушений використовувати зброю, нав'язуючи всьому світові власне розуміння правди та миру). Такий підхід передбачає примирення з уже існуючими відносинами та ігнорує активну участь у реалізації універсальних ціннісних ідеалів, таких як право нації на самовизначення [8; 9; 10].

Друга концепція – екогуманістична. Її суть визначає «нова етика» як критеріальна база моральної корекції сучасного суспільства, основаної на ідеї «розмаїття як надбання» і виховання відповідальності за долю планети як різнокольорового суцвіття культур [11, 2020].

Означені позиції дають підстави їх авторам стверджувати, що в середовищі глобальної взаємозалежності умовою виживання людства стає толерантність як розуміння та повага до інших культур, вірувань, способів життя, визнання відмінностей, що існують як усередині суспільства, так і між культурами. Побудова такої, глобалізованої культури миру, звісно, не може бути досягнута шляхом її декларування чи нав'язування декретом. Адже культура миру – це перехід від логіки сили та страху до логіки розуму та любові. Тобто, щоб стати реальною нормою життя, народною традицією, політичним імперативом, вона має увійти у серця та уми людей.

Ось чому у вирішенні проблеми побудови культури миру основний акцент зроблено на освіту, зокрема освіту в дусі миру (миротворчу) як освіту майбутнього. Мирознавство стало науковою дисципліною, яку зараз пропонують у всьому світі більш, ніж 450 університетських програм. Безліч рецензованих академічних журналів, підручників та конференцій стосуються як теоретичних, так і практичних розробок на арені миробудування. Серед найбільш активних миротворчих установ, зазвичай, виокремлюють Стокгольмський міжнародний інститут досліджень миру, Інститут мирознавства в Осло, Міжнародну Асоціацію досліджень миру та її регіональні філії в Африці, Азії, Європі, Латинській та Північній Америці. Причому, освіта в дусі миру тепер охоплює всі рівні формальної освіти – від дитячого садка до докторського навчання, включаючи неформальну освіту [12, 2020].

Україна має долучитися до цього міжнародного руху – як нація героїв і як християнська нація. Утім, нашій педагогічній спільноті видався унікальний шанс вирішувати проблему миру не через культ «знелюдненого вічного розуму», що анулює повністю індивідуальну людську сутність: «без душі, без надій, страхів, радощів і смислів», – як описав це О. Шпенглер [14, с.64]. Годі сподіватися і на «потенційні вигоди» філософа-трансгуманіста Ніка Бострома – отримання людиною права на когнітивну і морфологічну «свободу від» [15, 2019]. Подібні помисли і справді здаються благими для світської людини, а деякі вже бадьоро крокують цим шляхом, підтримуючи розширення доступу до нових технологій, які дозволять кожному насолоджуватися «найкращим розумом», «найкращим тілом» і «щасливим життям». Їх рецепти привабливо виписані на сайтах трансгуманістів [<http://humanityplus.org/philosophy/transhumanist-declaration>]. Проте, чи не полине людина на крилах такої «свободи» до тілесного *Übermensch*, і чи не настане в результаті цього «велике розбещення людини на землі» (1М, 6:5) ?

Отож, **метою статті** пропонується педагогічна модель реалізації *сотеріологічної концепції* миротворчої освіти.

Виклад основного матеріалу. Ця концепція розглядається нами як непроцесуальна трансдисциплінарна система, зміст просторового, темпорального та інформаційного аспектів якої ґрунтується на ідеї Любові, тобто на положеннях Святого Писання. Саме у ньому шукатимемо епістемі благочестивого розв'язання конфлікту.

А біблійний текст навчає, що війна в силу крайньої необхідності є доцільною: Сам Господь посилає ізраїльтян на бойові дії (на Ая): Єг.8:1. У іншому місці книги Старого Заповіту він велить вести війни проти народів, які вороже поступають у коварстві своєму: 4М. 25:16–18; 31:1–2; Єг.8:1. У обох згадках про війну йдеться не як про зло, а як про можливу обставину у співіснуванні людей: Лк.14:31–32. Причому, захист віри і батьківщини не визнається метафорою «око за око, або зуб за зуб», а характеризується, як вищий вияв любові через самопожертву за друзів своїх, а тому не засуджується: 4М.25:16–18. Інша справа – самоуправне і незаконне застосування зброї: Мф.26:51. Словами із 1М.9:6: «*Хто пролє кров людську, того кров пролється рукою людини, бо Він учинив людину за образом Божим*», – Господь надає право суду поступати із вбивцею по по усій суворості закону : 1М.9:6; 3М.24:21.

Про можливість війни говорив і Сам Ісус Христос: Лк.14:31–32; Мф.24:6. Підтвердимо це відомими словами Спасителя: «*Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх*» (Ів.15:13). Із Євангельської історії видно, що військове звання не завадило сотнику отримати від Спасителя похвалу і задовольнити своє прохання: Мф.8:8–10 (ще для порівняння. Дії.10:1–

7; Лк.3:14). Адже той, хто носить меча на злодіїв внутрішніх, зобов'язаний спрямовувати меча свого і проти злодіїв зовнішніх: Рим.13:3–4.

Отже, погляд Господа на народи є погляд людинолюбний і праведний, а війна є грім правосуддя небесного на зачинателів війни, окупантів. Бо несправедне Він руйнує і скидає, а саму перемогу звертає в кару правосуддя і руйнації. Адже не від безлічі війська буває перемога на війні, але з Неба приходять сила (1Мак. 3:19). Несправедно риючи яму іншим, самі падають у неї (Пс.7:16) і отримують відплату за свою неправду. Для тих же, хто захищає свої володіння, свою незалежність, віру, сімейства, праведний Суддя надсилає знамення Своєї правди і милості, допомогу у правій справі, а загиблим на війні – найкраще життя та неминучі блага. Тож будьмо розважні і пам'ятаймо, що коли вороги загрожують нашій вітчизні спустошенням, то беззаперечно дивним і беззаконним є виявляти толерацію до загарбників, не даючи їм відсічі, і тим самим прирікати на жертву своїх рідних і близьких, котрі всю свою надію покладають на наш захист.

Пропонована педагогічна модель реалізації сотеріологічної концепції миротворчої освіти, як освіти майбутнього, ґрунтується на **коннективній теорії перформативної дидактики**. Вона передбачає активізацію імпровізаційної природи психоемоційних динамік особи освітоздобувача як перформера миру. Адже для того, щоб будувати світле майбутнє, потрібна уява і творче натхнення. Тобто відкрити себе для роздумів про краще майбутнє (хоча б на деякий час), можливо лише відійшовши від раціонального мислення і звернувшись до інтуїтивного пізнання та афективного одкровення. Тому **технологію перформативної імпровізації**, зокрема **методи** аурального моделювання, іміджування (ескапістської метафоризації, медіаеленктики, еристички і еротематики, типу: «Я по завершенні війни», «Реалізація моєї заповітної мрії після перемоги», «Розмова з янґелом») ми вважаємо епігенетично зумовленою для упровадження методології педагогічно-метафоричної творчості. Саме вона сприяє активізації ментальних ресурсів особи.

Напрям і конкретний довготривалий план такої перформативної діяльності визначає **стратегія креативної кластеризації**. Це стратегія розігрування сценаріїв ціннісного вибору на шляху до «творчої невинності» або так званого «шляху серця» [17, с.13]. Зважаючи на **постнекласичну парадигму миротворчої освіти**, вона передбачає взаємовплив адаптивного, циклічного, лінійного, різоматичного типів і стратегії випадкового пошуку.

Регулювальну функцію в імплементації означеної стратегії виконує **методологія педагогічно-метафоричної творчості**. Вона акумулює існуючі підходи до організації співбуттєвої перформативної діяльності на принципах співприсутності, співдії, співчуття, співпереживання, співстраждання, співучасті, співпричастя. Вони постають необхідною умовою для реалізації наступного душевного-духовного переображення. Його алгоритм відображає Рис. 1:

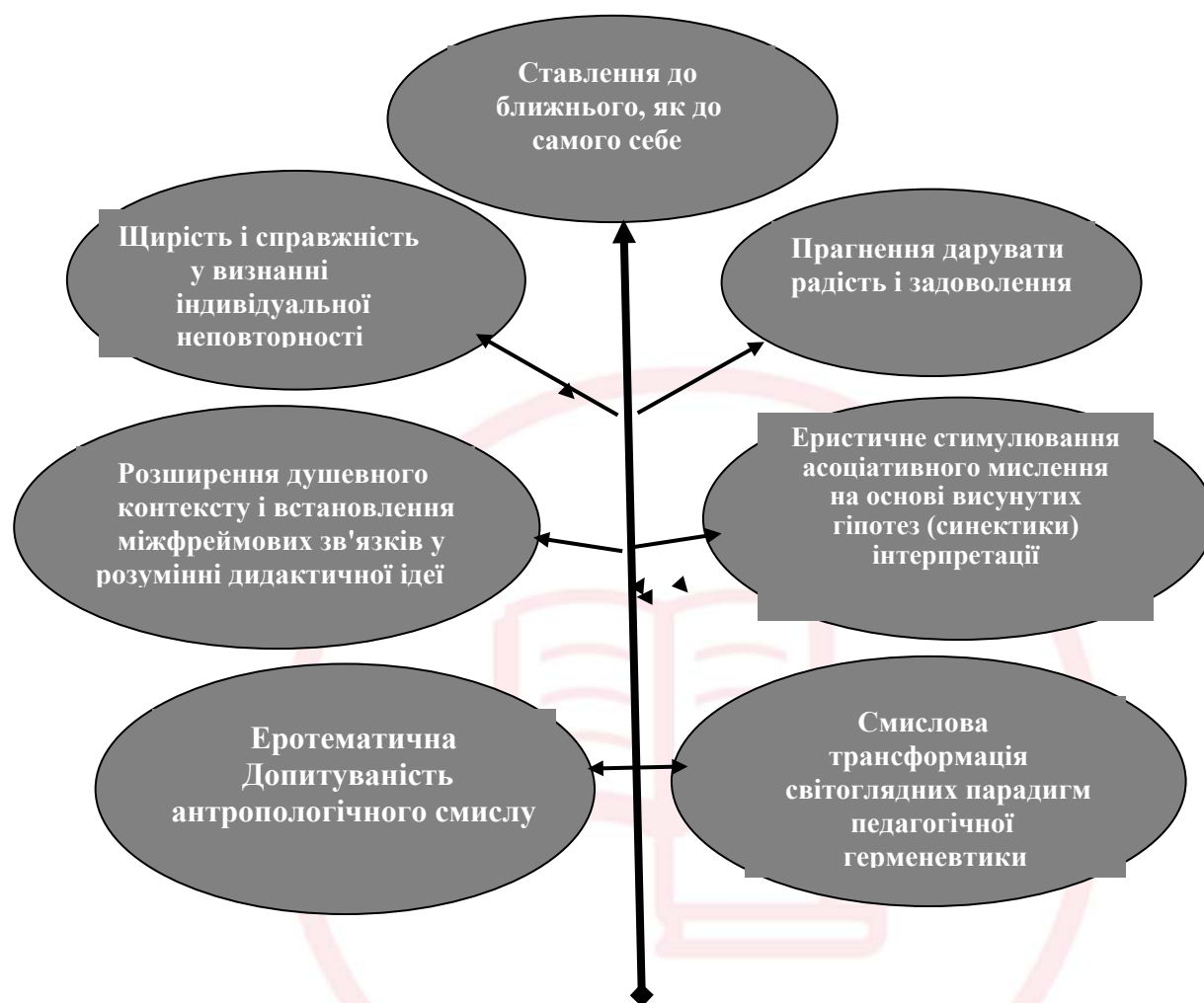

Рис.1. Алгоритм душевного переображення освітоздобувача.

Таке переображення ґрунтується на принципах:

- віри у свої сили;
- виключення критики висловлюваних пропозицій під час плекання моральнісних чеснот (розсудливості, справедливості, смиренномужності);
- спонукання до сміливих задумів і вільних асоціацій любові до ближнього.

Реалізація визначених принципів здійснюється за еристичними правилами:

- фіксації усіх спонтанних ідей;
- посилення суперечності (зокрема, між існуючими стратегіями художньої мислекомунікації) аж до стану конфлікту з наступним виявленням її генези і вірогіднісних способів усунення;
 - здолання «когнітивного бар'єру», інерції дизайнового мислення;
 - оцінки надбань і недоліків оригінального і оптимального варіанту епістемологічного розуміння.

З метою створення необхідної для цього благочестивої інтелектуальної ситуації доцільно використовувати авторську *методику «очікуваного подивування»*. Її зміст складають розроблені нами методи *«сердечного сприймання»*, *«синестезійних аналогій»*, *«художніх довершень»*, *«духовних рецепцій»* і *«активного мовчання»*, реалізація яких здійснюється в умовах групових та індивідуальних форм освіти майбутньої миротворчої особи. Структурна модель реалізації принципів осмислення сотеріологічної концепції миротворчої освіти передбачає послідовність таких етапів (Рис. 2):

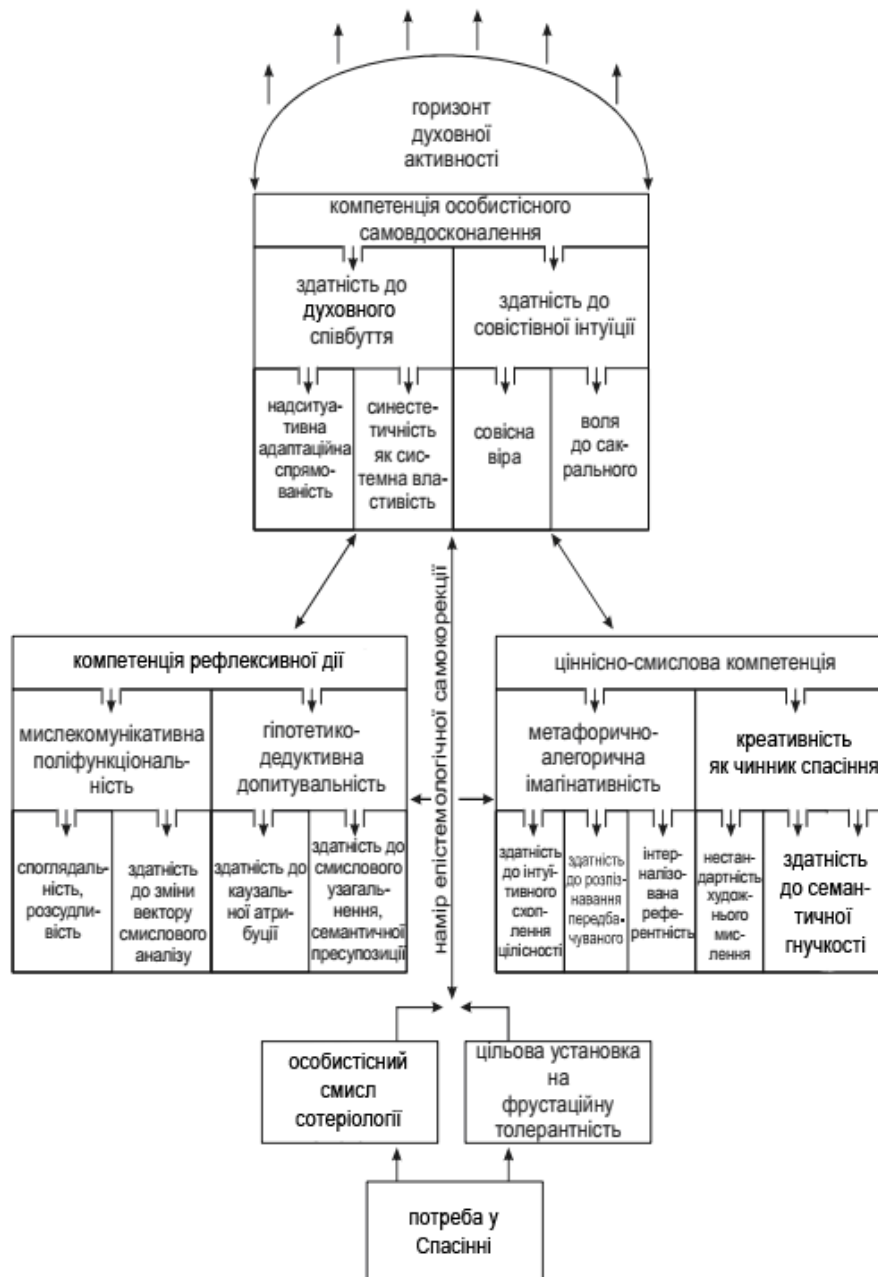

Рис.1. Структурна модель осмислення сотеріологічної концепції освіти миру

В основу їх телеологічної організації закладено алгоритм апперцепції: коли *освіта миру стає справою не просто професійного успіху, а особистої совісті* (Рис. 3):

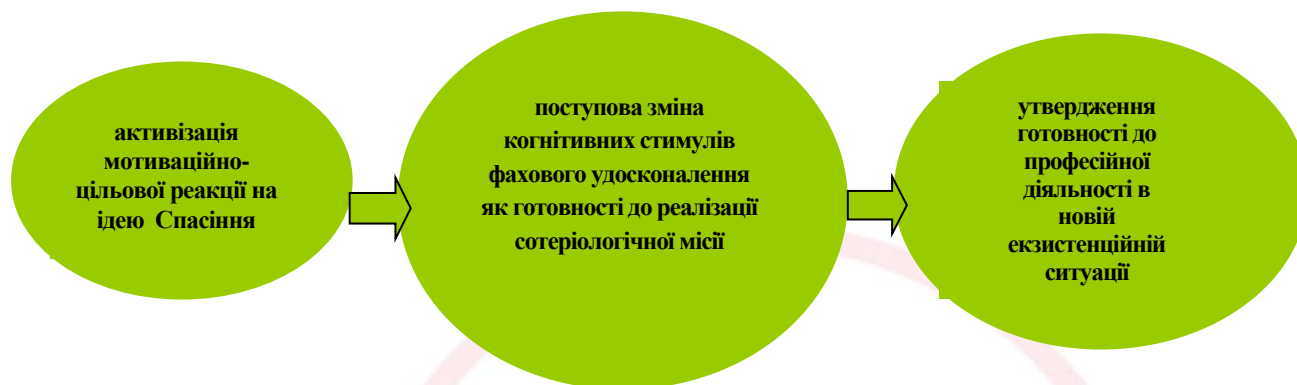

Рис. 3. Алгоритм реалізації моделі осмислення сотеріологічної концепції культури миру

Багаторічний досвід викладання педагогічної і культурної антропології на факультеті мистецтв Тернопільського національного педагогічного університету імені В. Гнатюка показує, що ефективність реалізації запропонованої педагогічної моделі забезпечують **психологічні умови імплементації технології**, сутність яких можна виразити формулою:

$$\text{Результат (Р)} = \text{Потенціал (П)} - \text{Втручання (В)}$$

Її сутнісний смисл можна конкретизувати ідеєю досягнення майбутнім педагогом-перформером стану розслабленої концентрації ментальних задатків для переживання радості творчого саморозкриття в любові. Це передбачає врахування викладачем таких правил культурно орієнтованого навчання:

- 1) забезпечення пошани до культурної унікальності кожної особи
 - національно-етнічної і релігійної приналежності;
 - гендерної ідентичності;
 - культурного стилю поведінки;
 - особистих інтересів і психофізичних особливостей;
- 2) організацію атмосфери «особистої запрошеності» освітоздобувача — заангажованість його у розумінні того, що *він є бажаним* у даному творчому співтоваристві;
- 3) утвердження майбутнього перформера у його індивідуальному творчому розвитку у процесі полікультурного навчання.

Можливість для розробки і обґрунтування безмежного розмаїття способів самовираження освітоздобувачі-миротворці отримують на івент-майданчику арт-лабораторії у проміжку між лекціями-перформансами.

Одним із найважливіших системоутворювальних чинників креативного кластера, зокрема безмежного розмаїття способів творчого самовираження перформера-миротворця, є івент-майданчик. Він пристосований до проведення розмаїтих культурно-освітніх заходів, тобто може функціонувати і як лекторій, і як простір для перформативних тренінгів, і як місце для концертів, виставок, свят, фестивалів тощо. Завдання майданчика – залучення однодумців. Такий підхід створює високу щільність соціальних зв'язків усередині кластера (Рис. 4):

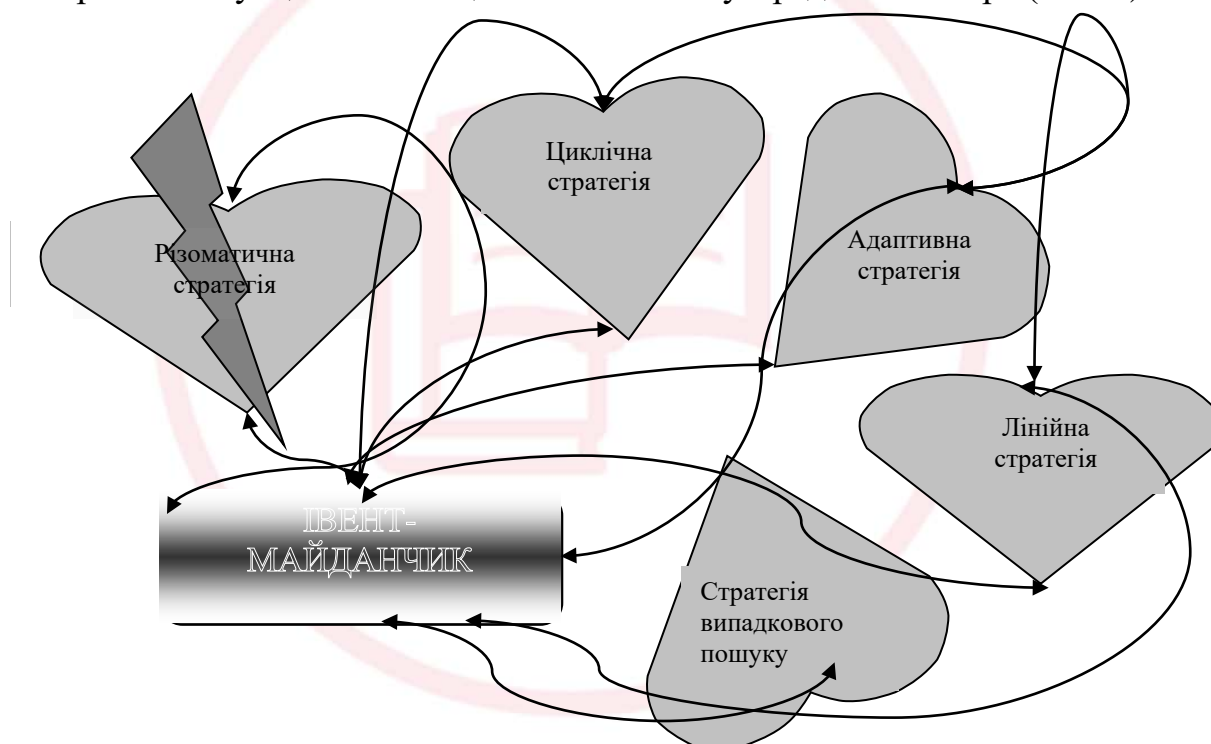

Рис. 4 Схема стратегії креативної кластеризації.

Висновки. Представлена педагогічна модель реалізації сотеріологічної концепції миротворчої освіти постала спробою надихати сучасного освітоздобувача – від «менеджменту впливу на природу» до смиренномудрого апокатастасису – на прозоріння того, що лише «обравши мир заради Спасіння» і ставши на шлях духовного зцілення, він має перспективи у майбутньому соціокультурному контексті. Сучасна надзвичайна ситуація національно-визвольної війни спонукає перформера-миротворця зосередитись на метафоричній інтерпретації кожного освітнього проєкту (медіапроєкту) у двох аспектах: як чинника земного блага й відносно вищої досконалості та як

можливого чинника злету у небесну височінь краси і свободи на шляху до Любові. У цьому дослідницькому полі бажано знайти місце й для пастирського голосу Церкви.

Пропонована стаття є спробою розважливого і обнадійливого послання до майбутнього освітоздобувача, яке, можливо, допоможе йому побачити бодай горизонт вирішення проблем, пов'язаних з реалізацією своєї духовної місії у нашу непросту добу транзистенційної переорієнтації. Адже лише за умови правильних пріоритетів у пошуку світла Досконалої Радості – шляху серця до "свободи задля" – сміливі експерименти можуть постати майстернею душі.

Література:

1. Galtung, J. (2006). *Peace by Peaceful Means: Peace and Conflict, Development and Civilization*. London: SAGE Publications Ltd. Available at: <<https://dx.doi.org/10.4135/9781446221631>>
2. Арон Р. Мир і війна між націями / Пер. з фр. Віктор. Шовкун, Зоя Борисюк та Григорій Філіпчук. Київ: МП «Юніверс», 2000. 688 с.
3. Major F. (2018) *UNESCO: Ideal and Action. The Relevance of Peace for Modern Civilization*. London: Thames and Hudson: 272.
4. Massini B. (2021) The Concept of «Culture of Peace» in Modern International Relations: Axiological and Practical Aspects. *Humanitarian: actual problems of the humanities and education* 21:3, 273-288.
5. Reber-Rider, L. (2018). Building cultures of peace in the world: one peace center at a time. *International Journal on World Peace*, 25(1), 73–88. <http://www.jstor.org/stable/20752817>
6. Chowdhury, Anwarul K. & Ikeda, Daisaku. *Creating the culture of peace: a clarion call for individual and collective transformation*: London, Tauris, Bloomsbury I. B., 2020, 266 pp., ISBN 978-1-78831-327-8
7. Yamoussoukro Declaration on Peace in the Minds of Men // International Congress on Peace in the Minds of Men. 26 June – 1 July 1989. Yamoussoukro, Cote d'Ivoire, 1989
8. Pathways for peace: Inclusive approaches to preventing violent conflict. (2018). *United Nations and World Bank*. Washington, DC: World Bank. [Google Scholar]
9. The World Revolution (2020). *The state of the world*. Retrieved May 3, 2021, from <http://worldrevolution.org/projects/globalissuesoverview/overview2/BriefOverview.htm> [Google Scholar]
10. United Nations (2021). *Community Engagement Guidelines on Peacebuilding and Sustaining Peace*. Retrieved May 7, from https://www.un.org/peacebuilding/sites/www.un.org.peacebuilding/files/documents/un_community-engagement_guidelines.august_2020.pdf [Google Scholar]
11. Boulding, E. (2020). *Cultures of peace: The hidden side of history*. Syracuse University Press, New York, 2000, 347 p.
12. Reardon, Betty A. (2020). *Peace Education. A Review and Projection*. In: Bob Moon, Sally Brown and Miriam Ben Perety, eds., *International Companion to Education*, New York, Routledge, 397–425.
13. Jenkins, T. (2020). Reardon's edu-learner praxis: Educating for political efficacy and social transformation. In Snauwaert, D. (Ed.), *Exploring Betty A. Reardon's perspective on peace education: Looking back, looking forward*. Springer. Retrieved from: https://www.academia.edu/39988174/Reardons_Edu_learner_Praxis_Educating_for_Political_Efficacy_and_Social_Transformation

14. Kurzweil, R. (2012). *How To Create A Mind*. London: Viking Adult 336 p. ISBN-13: 978-0670025299 <http://www.kurzweilai.net/chapter-1-the-evolution-of-mind-in-the-twenty-first-century>
15. Bostrom, N. (September, 2019). *The Vulnerable World Hypothesis*. *Global Policy*. 10 (4): 455–476. doi:10.1111/1758-5899.12718
16. Біблія або книга Святого Письма Старого і Нового Заповіту [Текст] : із мови давньоєврейської й грецької на українську дослівно перекладена / пер. проф. Івана Огієнка. Київ : Укр. біблійне т-во, 2002. 1375 с. ISBN 966-7136-21-3 (.)
17. Manovich, L. (2015). Data Science and Digital Art History. In: *International Journal for Digital Art History*, vol. 1. pp. 12–35. www.dah-journal.org

References:

1. Galtung, J. (2006). *Peace by Peaceful Means [Peace and Conflict, Development and Civilization]*. London: SAGE Publications Ltd. Available at: <<https://dx.doi.org/10.4135/9781446221631>>
2. Aron, R. (2000). *Myr i viina mizh natsiiamy / Per. z fr. Viktor. Shovkun, Zoia Borysiuk ta Hryhorii Filipchuk*. Kyiv: MP «Junivers» (688 p.) [in Ukrainian].
3. Major F. (2018) *UNESKO: Ideal and Action. The Relevance of Peace for Modern Civilization*. London: Thames and Hudson: 272.
4. Massini B. (2021) *The Concept of «Culture of Peace» in modern International Relations: Axiological and Practical Aspects*. [Humanitarian: actual problems of the humanities and education] 21:3, 273-288.
5. Reber-Rider, L. (2018). Building cultures of peace in the world: one peace center at a time. *International Journal on World Peace*, 25(1), 73–88. <http://www.jstor.org/stable/20752817>
6. Chowdhury, Anwarul K. & Ikeda, Daisaku. *Creating the culture of peace: a clarion call for individual and collective transformation*: London, Tauris, Bloomsbury I. B., 2020, 266 pp., ISBN 978-1-78831-327-8
7. Yamoussoukro Declaration on Peace in the Minds of Men // International Congress on Peace in the Minds of Men. 26 June – 1 July 1989. Yamoussoukro, Cote d'Ivoire, 1989
8. Pathways for peace: Inclusive approaches to preventing violent conflict. (2018). *United Nations and World Bank*. Washington, DC: World Bank. [Google Scholar]
9. The World Revolution (2020). *The state of the world*. Retrieved May 3, 2021, from <http://worldrevolution.org/projects/globalissuesoverview/overview2/BriefOverview.htm> [Google Scholar]
10. United Nations (2021). *Community Engagement Guidelines on Peacebuilding and Sustaining Peace*. Retrieved May 7, from https://www.un.org/peacebuilding/sites/www.un.org.peacebuilding/files/documents/un_community-engagement_guidelines.august_2020.pdf [Google Scholar]
11. Boulding, E. (2020). *Cultures of peace: The hidden side of history*. Syracuse University Press, New York, 2000, 347 p.
12. Reardon, Betty A. (2020). *Peace Education. A Review and Projection*. In: Bob Moon, Sally Brown and Miriam Ben Perety, eds., *International Companion to Education*, New York, Routledge, 397–425.
13. Jenkins, T. (2020). *Reardon's edu-learner praxis: Educating for political efficacy and social transformation*. In Snauwaert, D. (Ed.), *Exploring Betty A. Reardon's perspective on peace education: Looking back, looking forward*. Springer. Retrieved from: https://www.academia.edu/39988174/Reardons_Edu_learner_Praxis_Educating_for_Political_Efficacy_and_Social_Transformation

ISSN (print) 2708-7530

Наукові перспективи № 6(24) 2022

14. Kurzweil, R. (2012). *How To Create A Mind*. London: Viking Adult 336 p. ISBN-13: 978-0670025299 <http://www.kurzweilai.net/chapter-1-the-evolution-of-mind-in-the-twenty-first-century>
15. Bostrom, N. (September, 2019). *The Vulnerable World Hypothesis*. *Global Policy*. 10 (4): 455–476. doi:10.1111/1758-5899.12718
16. *Bibliia abo knyha Sviatoho Pysma Staroho i Novoho Zapovitu* [Tekst]: iz movy davniojevrejskoji i hretskoji na ukrainsku doslivo perekladena /per. prof. Ivana Ohijenka. (1375p.). Kyiv: Ukr. biblijne t-vo, 2002. ISBN 966-7136-21-3 [in Ukrainian].
17. Manovich, L. (2015). *Data Science and Digital Art History*. In: *International Journal for Digital Art History*, vol. 1. pp. 12–35. www.dah-journal.org

